

[Ministeren for kulturelle anliggender]

mænd ikke modsætte sig indlæsning af lydavisere for blinde, men de har krav på vederlag derfor. Der har fra journalistside i stigende grad været rejst indvendinger mod etablering af kommunale lydavisere uden journalistisk medvirken, og i flere tilfælde har denne holdning forsinket igangsættelsen af lydavisere. Det er min opfattelse, at dette også er tilfældet i Åbenrå.

Der er forhandlinger i gang mellem Dansk Journalistforbund og Bibliotekarforbundet om disse faggrænseproblemer. Jeg har ved behandlingen af lovforslaget over for folketingets kulturudvalg oplyst, at formuleringen i bemærkningerne til loven er tilsigtet neutral over for, hvorvidt dette arbejde skal varetages af journalister eller bibliotekarer, og udvalget har også lagt vægt på det i sin betænkning. Spørgsmålet om, hvem der skal varetage arbejdet med lydavisere og de ophavsretlige spørgsmål i forbindelse med det, skal jo løses efter de herom gældende regler og aftaler og for ophavsretsspørgsmålenes vedkommende i givet fald i tvangslicensnævnet, men det er ikke noget, vi i ministeriet kan tage stilling til. Jeg er overbevist om, at bladgivere og journalister gerne vil indgå i forhandlinger om de vilkår. Det ligger mig i høj grad på sinde, at den udvikling med hensyn til oprettelse af lydavisere ikke bliver unødigt forsinket på grund af disse problemer.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt spørge ministeren om, i hvilke tilfælde det har været de ophavsretlige spørgsmål, der har forhindret oprettelse af lydavisere. Har det ikke i alle tilfælde været de løbende forhandlinger imellem Bibliotekarforbundet og Journalistforeningen, der er grunden til, at man nogle steder har måttet udsætte at udsende en lydavis? Så vidt jeg har forstået, har man i hvert fald de fleste steder klaret det ophavsretlige ved en aftale om et vederlag imellem biblioteket og de journalister, der har lavet avisen. Jeg vil godt høre, om der har været problemer også i den retning.

Wilhelm (VS):

Jeg bliver nødt til at bede ministeren om at svare på det spørgsmål, der er stillet. Er der noget som helst til hinder for, at Åbenrå klarer den sag lokalt? Det er der ikke efter

lovgivningen, og det er det, borgmesteren i Åbenrå har påberåbt sig, at det kan man ikke. Det er simpelt hen urigtigt efter lovgivningen. Man har altså i sin magtfuldkommenhed ligefrem taget et forslag af bordet, så det overhovedet ikke kunne drøftes i kommunalbestyrelsen.

Ministeren sagde noget om, at der visse steder har været forhandlingsmæssige problemer, som har fået oprettelsen af lydavisere til at trække i langdrag, og så tror jeg, ministeren sagde, at det havde hun indtryk af også var tilfældet i Åbenrå. Det er ikke tilfældet i Åbenrå. I Åbenrå har kommunen overhovedet ikke så meget som søgt forhandling med journalisterne. Ja, det er muligt, den har gjort det, siden jeg har stillet dette spørgsmål, men den havde i hvert tilfælde ikke gjort det på det tidspunkt, da den afviste at tage den sag på dagsordenen på et byrådsmøde. Det har end ikke været forsøgt, man har simpelt hen påberåbt sig: dette kan ikke lade sig gøre, og har derved i virkeligheden forhindret, at der overhovedet står penge på 1982-budgettet, samtidig med at man fører valgkampagne på, at man vil have lydavisere.

Det er så sin sag; man kan ikke forlange, at ministeren skal tage stilling til sådan et politisk dobbeltspil. Men de rent faktiske oplysninger må ministeren komme med her: er der noget som helst til hinder for, at Åbenrå selv kan løse den sag? Det er der ikke principielt, og det bliver ministeren nødt til at redegøre for her. Det kan ikke være sådan, at man undskylder sig alle vegne med, at der skal centrale forhandlinger til, når de ikke er forudsat i lovgivningen.

Det er én af mulighederne, men det er ikke den eneste, og der har ikke i Åbenrå, som ministeren ellers formodede, været noget som helst forsøg på at føre lokale forhandlinger, som var stødt ind i vanskeligheder. Da vi talte med journalisterne i Åbenrå, viste det sig, at de var overordentlig positive over for en lydavis, men at de aldrig nogen sinde var blevet kontaktet af kommunen.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Hr. Wilhelm beder mig gentage sin konstatering af, at der ikke i lovens tekst og formulering er noget til hinder for, at en kommune kan oprette lydavisere. Hr. Wilhelm